

[Knud Lind]

Højesterets dom faldt den 2. februar 1978 og stadfæstede østre landsrets dom, hvori der bl. a. står:

»Fristaden Christiania tilpligtes uden varsel at rømme samtlige arealer og bygninger inden for fristadens område, matr. nr. 314 a l, 314 b, 314 c, 314 d, 397 og 397 b, Christianshavns kvarter, samt umatrikulerede arealer.«

Jeg mener ikke, at der er så meget at gå forkert af i den dom. »Uden varsel«, står der. Man tør vel nok sige, at trods denne dom, som faldt i højesteret den 2. februar 1978, har man været langmodig, og de har derude fået det, man kalder et meget langt varsel.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Jeg bemærkede naturligvis, at det var hr. Knud Lind og ikke fru Agnete Laustsen, der tog diskussionen op.

Så skal jeg i øvrigt sige, at selv om man har en sådan dom, er det klart, at det er ejeren, værten – eller viceværten efter bemyndigelse af ejeren måske – som beslutter, hvorvidt man vil gøre brug af den dom, der er tale om her. Det er ikke sådan, at man overtræder dommen ved ikke at gøre brug af den.

(Kort bemærkning).

Agnete Laustsen (KF):

For at justitsministeren nu ikke skal begynde at gøre sig munter over, at jeg ikke selv tager ordet, vil jeg gerne sige, at det er, fordi jeg havde til hensigt at imødegå justitsministerens bemærkninger med et indlæg, som ikke egnede sig til en kort bemærkning, idet jeg finder, at der er en række korrektioner, som ikke kan klares med en sådan. Jeg skal nok vende tilbage til justitsministeren.

Miljøministeren (Erik Holst):

Jeg vil gerne allerførst sige, at når en miljøminister beskæftiger sig med området Christiania, er det, fordi miljøministeren er ansvarlig for fredningsstyrelsen og planstyrelsen, og efter den debat, vi havde i folketinget i 1978, vedtog man, at indtil der skulle bygges derude, kunne folk fortsat få lov til at bo der. Det vil sige, at man undersøgte mulighederne for i det tidsrum at få en såkaldt

godkendt lokalplan, og det vil igen sige, at det var vore planstyrelseslove, der skulle fungere. Derfor henvendte jeg mig til finansudvalget og bad om et beløb for at kunne slutte en kontrakt med et arkitektfirma om en fysisk planlægning af området. Arkitektfirmaet har afleveret den rapport, som jeg dengang bestilte, og i det papir, der blev lavet til finansudvalget, står der, at jeg lovede at give folketinget en redegørelse for, hvad der stod i den rapport, som jeg måtte forvente at få på basis af de penge, jeg havde brugt. Det er det, der er sket med den redegørelse, som jeg har givet folketinget, og som vi har haft til debat her i dag.

Det er en redegørelse, der på mange måder gør op med tidligere tiders vurdering af området. Det er et område med meget store fredede arealer og fredede bygninger, ligesom der er militærhistoriske værdier, som det er rigtigt at bevare.

Vi kunne samtidig gøre op ud fra en fysisk planlægning af området, at der i kvarteret omkring Christiania er et behov for adgang til de frie arealer, som teoretisk og juridisk findes i dag, men som i praksis ikke benyttes. Hvad var så mere rimeligt end at anvende en af de modeller, som det arkitektfirma, jeg havde betalt for at lave en skitse, angav i denne skitse?

Der var fire muligheder. At Christiania skulle rømmes. Det kan regeringen ikke gå med til. Der var en model for, at Christiania skulle fortsætte som hidtil som ureguleret område. Det kan regeringen heller ikke gå med til. Så var der et forslag om, at Christiania skulle søges tilpasset samfundets normale funktionsmåder, og denne model har vi delvis taget. Derimod har vi ikke taget den fjerde model, der hed forsøgsområde, og det var ikke, fordi det ikke kunne være meget spændende at anvende området som en forsøgsmodel, men ganske simpelt, fordi en forsøgsby organisatorisk ville betyde – efter den plan, som var fremlagt af arkitektfirmaet – en meget stærk bureaukratisk kontakt med området, der ville forudsætte, at der blev nedsat en lang række grupper mellem forskellige myndigheder på Christiania og omgivelserne, og efter min mening ville denne bureaukratiske model være umulig at realisere, samtidig med at den ville begrænse Christianias udfoldelses- og udviklingsmuligheder.